

1 de novembre: l'Autodeterminació, sense referents

Dimecres 1 de novembre estan convocades eleccions al Parlament regional de les 4 províncies, eleccions amb què es clourà definitivament l'etapa de reformes estatutàries oberta amb l'accés al govern autonòmic del Principat de l'anomenat Tripartit.

Efectivament, amb les vergonyoses reformes dels estatuts del Principat i del País Valencià ja tancades des del punt de vista jurídic-polític i amb la de l'estatut de les Illes bastant encaminada en el mateix sentit (el de la incrustació del nostre poble dins un Estat ocupant i espoliador), les forces autonomistes es disposen a establir quina o quines seran les encarregades de gestionar les engrunes resultants dins un clima de frustració nacional generat per l'actitud botiflera de bona part de *l'establishment* polític català.

L'espectacle és certament lamentable. D'una banda, PSOE i CiU es presenten amb el bagatge del vergonyós pacte Mas-Zapatero, pacte que pretenia, a més de silenciar qualsevol debat sobiranista, consolidar els acords per a una mena de «regeneració liberal» de l'Estat Espanyol, repartint-se els seus signants diferents àrees de poder.

Així, l'operació Montilla, alhora que suposa el bandejament definitiu de qualsevol vestigi de catalanisme que pogués fer sospitar de l'existència del PSC com a ens diferenciat del PSOE, estableix, de fet, les bases per al retorn de CiU al que considera el seu «hàbitat natural»: la gestió de l'autonomia principatina. Paral·lelament, el PSOE comptarà a partir d'ara amb uns aliats (CiU i les altres dretes regionalistes) al parlament espanyol molt més còmodes i digeribles que no pas ERC o IU-ICV amb vista a dur a terme les polítiques liberals exigides pels poders econòmics i les reformes necessàries per liderar durant molts anys la política parlamentària espanyola.

Pel que fa a ICV, la «marca blanca» del PSOE a Catalunya, continua el seu procés de degradació ètica i política i ni tan

sols és capaç, després del seu trist paper en el debat estatutari, de dissimular mínimament la seva dependència gairebé orgànica del partit de Montilla. Aquesta associació de vividors del diner públic constitueix, de fet, un dels principals murs de contenció per al desplegament de les forces socials i polítiques que haurien de fer possible una alternativa d'esquerres al liberalisme, la corrupció i l'espanyolisme encarnats pel binomi CiU-PSOE.

Per la seva banda, ERC arriba a aquestes eleccions víctima de la línia política submissa de Carod i els seus acòlits (l'anomenat clan de l'avellana), que va arrossegar aquest partit a les aigües del regeneracionisme espanyol. Tot i la rectificació final deguda a la pressió de les seves bases, ERC és en aquests moments una organització sense estratègia política (el federalisme com a suposada via intermitja cap a la independència ha fracassat, com era previsible, abans de néixer). I la seva direcció no està disposada a corregir els errors i posar l'horitzó polític en l'autodeterminació, cosa que implica necessàriament una voluntat de ruptura respecte els estats ocupants, sinó que continua sense fer autocrítica de la seva manca de valentia política i el seu excés d'integració en el sistema (i en els recursos que aquest li suposen al partit i als seus dirigents i responsables polítics).

Cal recordar que ERC tenia l'oportunitat de denunciar les misèries del pacte Mas-Zapatero fent caure el govern i forçant eleccions des d'una posició de fermeza abans del tancament del procés de reforma de l'estatut i va optar, en canvi, per mantenir el Tripartit a qualsevol preu fins que en va ser foragitat.

Aquest lamentable espectacle es completa de nou amb una absència destacada: la d'un referent polític del poble en lluita per l'autodeterminació. Les importants mobilitzacions sobiranistes del darrer curs polític, l'univers associatiu de l'òrbita independentista, els diferents moviments po-

pulars de resistència i de lluita pels drets socials i polítics de nostre poble, les creixents experiències de lluita municipal que tenen en les CUP el seu màxim exponent i, en definitiva, els anhels de justícia social i llibertats nacionals de bona part del poble treballador català, restaran de nou silenciades i sense representació en el parlament de les quatre províncies.

Enguany no es donaven encara les condicions perquè el nostre moviment presentés una alternativa electoral a les misèries de l'autonomisme. Ara bé, si l'Esquerra Independentista no contempla en el seu horitzó la necessitat de disposar de referent(s) en diversos terrenys de la lluita institucional, no podrà construir un moviment polític de masses capaç de fer avançar el nostre país cap a la ruptura democràtica i l'exercici del dret d'Autodeterminació. No cal dir que perquè això sigui possible l'Esquerra Independentista necessita abans que res reforçar-se organitzativament amb un referent unitari (mobilitzador, institucional i organitzatiu) i clarificar-se estratègicament.

S U M A R I

- 1 de novembre:
l'Autodeterminació,
sense referents pàg. 1
- Diversificar la lluita:
anar «al cos a cos» pàgs. 2-3
- Alguns resultats de la llei
integral contra la violència
de gènere pàgs. 3-5
- Dona i família pàg. 6
- Galícia un any després
de desplaçar Fraga pàgs. 7-8

Diversificar la lluita: anar «al cos a cos»

Els debats polítics d'aquests mesos passats han deixat en evidència la política dels partits sucursalistes, especialment del PSOE i de CIU: ha aparegut clarament la seva pràctica política real i també la seva (baixa) talla moral.

La destrucció premeditada del país

La política que desplega el PSOE en la seva pràctica diària ja no pot enganyar: continuació de la destrucció ecològica (amb la defensa descarada de la línia de Molt Alta Tensió —MAT— sense ni tan sols prendre's la molèstia de justificar-ho, defensa igualment aferrissada del túnel de Bracons, etc.); política sistemàtica d'espanyolització que ha convertit la Televisió de Catalunya en una còpia provincial de TVE¹; manca de defensa del cata-

1. L'espanyolització de les emissores de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és espectacular: la televisió de Catalunya redueix d'una manera creixent la presència del català als seus programes, els referents identitaris nacionals són més i més espanyols («aquí a Espanya», «la primera experiència d'Espanya», «els esportistes espanyols» no paren d'etzibar els canals «catalans» parlant de realitats catalanes, malgrat la coherència que s'esforcen a mantenir un cert nombre de professionals de la informació conscients i que encara no han estat acomiadats). La voluntat d'impendir la normalització social de la llengua catalana al seu territori i d'entrebanar l'autoconsciència, per part dels directius vinculats al PSOE-PSC, és evident.

là enlloc, imposant fins i tot l'espanyol a la Fira de Frankfurt...; burla a la memòria històrica amb una mena de pacte de connivència amb els ex-franquistes que continua les concessions que es van fer durant la transició continuista; desmantellament de la protecció laboral; manteniment de l'exacció econòmica: peatges, impostos abusius i selectius...; destrucció del territori, especialment a la costa, d'arreu dels Països Catalans, és a dir, una política sistemàtica destructiva que porta d'una manera clara vers una societat muntada damunt una xarxa d'urbanisme turístic de tipus suburbial i troncat que no para de créixer i destinada a connectar unes àrees anònimes presidides per superfícies comercials fomentadores del consumisme compulsiu i culturalment degradades...

Es tracta d'una política de destrucció del país, presidida pel PP i el PSOE i que compta amb l'assentiment gratuït de CiU, un partit embolicat a fons, juntament amb els partits esmentats, en els negocis fàcils de la construcció urbanística i de suposades infraestructures (només cal observar com es manté la mateixa pràctica quan es produeixen canvis als ajuntaments en els quals continua manant alguna d'aquestes tres forces polítiques).

La connivència entre els membres d'aquest «trio del totxo i del ciment» és tan gran i s'identifiquen tant amb el seu treball depredador que, des del poder fins i tot han generat subterfugis ideològics

amb una intenció desmobilitzadora, i parlen amb desvergonyiment, referint-se als seus crítics, de la «cultura del no» amb l'objectiu de presentar com una dèria de malalts mentals qualsevol queixa contra el seu projecte destructiu —i vomitiu— de societat.

És incompreensible com, amb aquest programa real, el PSOE pugui encara aspirar a «seduir» algun sector de l'esquerra nacional al País Valencià de cara a les pròximes eleccions del 2007...!

Poca ètica i massa ambició

També ha quedat al descobert el baix nivell moral d'aquesta política: Mas, convertit en un veritable Judes (la seva formació religiosa tradicionalista li permetrà, sens dubte, de comprendre bé el sentit del mot), exhibeix de manera totalment desinhibida la seva manca de base política nacional i la seva bona disposició a traïr el país, mentre que el PSOE apel·la als baixos instints del poble alienat proclamant la seva consigna pre-política del «pájaro en mano» com a únic objectiu reivindicatiu assumible. La por de perdre el control del país en el referèndum de l'Estatut del Principat els va fer ensenyar com mai les vergonyes. Els altres pactes regionals en la forma més descarada de *front espanyolista* (al País Valencià i a les Illes) han mostrat la coincidència d'aquests «amics per a sempre» que són el PSOE i el PP en els aspectes fonamentals que saben que per-

judiquen la nostra nació. D'altra banda, el comportament irresponsable dels polítics instal·lats continua funcionant amb una total impunitat: ja poden ensorrar-se barris com el Carmel de Barcelona, o ja hi pot haver una carnisseria al Metro de València, que ningú (del PSOE ni del PP) no deixarà anar la poltrona. Fins i tot en això estan plenament d'acord.

La resposta necessària

Davant aquesta política que planeja la destrucció sense pal·liatius del nostre país no hi pot haver treva. Una política (la del trio PP-PSOE-CiU) que només s'ha anat aguantant per la mentida i l'engany no pot trobar en el nostre silenci el mitjà per a la seva subsistència. D'altra banda, la perversitat de la política parlamentària (dins la qual ERC², cal que ho recordem, es troba immersa i integrada, i més encara també IC/EU) es mostra en la tendència a convertir en xerrameca prescindible les qüestions que afecten la nostra vida quo-

2. En un pròxim article comentarem amb prou detall la inocuïtat del «sobiranisme legalista», forma política que proposa la irònica paradoxa d'arribar a la independència nacional tot mantenint-se permanentment i plenament dins la mateixa legalitat que va desenvolupant l'Estat espanyol per a impedir-ho. «La independència amb el permís d'Espanya», com si diguéssim. Una bajanada incomprensible però que compta encara amb massa adeptes.

tidiana. El que haurien de ser crítiques implacables i furibundes es converteixen, per obra i gràcia de la política parlamentària domesticada, en rastelleres de paraules que de tan edulcorades que són, es fan incomprendibles.

Trencant amb aquesta domesticació i confusió mental de la política establerta, cal fer de la vida política quotidiana un debat permanent sense treva. No parlem de portar una batalla contra tot i contra tot-hom, sinó d'una crítica permanent i implacable contra les polítiques nefastes i els qui en són responsables, i cercant en cada cas l'objectiu clar i també sabent recollir les sensibilitats aliades que existeixen àmpliament al si de les classes populars. Hem d'atacar principalment les «direccions dels partits» fent veure als votants, i fins a un sector dels seus militants que estiguin disposats a escoltar, l'error de la política que, de manera tan poc enraonada, ajuden a mantenir.

Cal discutir al PSOE i a les seves sucursals regionals la seva cínica autoqualificació de «catalanistes» (o de «valencianistes»), ben poc adequada per a uns espanyolitzadors actius tan remarcables. Cal retreure, semblantment, de manera incessant als dirigents de CiU la seva actitud de traïció permanent al país, la seva disposició amatent a l'aliança amb el poder espanyol contra els interessos del poble català; en fi, la seva corresponsabilitat en la tasca de «desfer país» tan contradic-

tòria amb el que vanament han anat proclamant des dels seus orígens.

És per aquesta cruesa escandalosa dels fets que apel·lem a l'expressió del «cos a cos», perquè cal que el debat i la denúncia siguin, d'una banda, institucionals i mediàtics (que tinguin un reflex dins les institucions polítiques —ajuntaments, parlaments, governs...— i en els mitjans de comunicació); però cal també que el debat i la denúncia siguin àmpliament socials, i en profunditat: cal que parents, possibles amics, companys de feina o de lleure, etc., no trobin en nosaltres el nostre silenci còmplice, sinó que s'han de veure incomodats en la mesura que es manifestin favorables a una o altra manera de destrucció del país i a la desprotecció i repressió de les classes populars catalanes.

S'ha acabat l'època del silenci i de les bones paraules. La voluntat de destrucció de la nostra nació ha de topiar amb la batalla directa, quotidiana, permanent, ha de trobar el cos a cos. Que no ho puguin fer impunement. Que hagin d'explicar per què no volen la nostra llibertat, per què s'oposen a la nostra existència com a poble lliure. Només així arribarem a fer decantar al nostre costat (al costat de la llibertat, la democràcia participativa i l'economia social) els sectors ara desorientats o passius que encara existeixen al si de la nostra societat.

CARLES CASTELLANOS I LLORENÇ

Alguns resultats de la llei integral contra la violència de gènere

El 29 de gener de 2005 va entrar en vigor a l'Estat espanyol la Llei Orgànica 1/2004 de 28 de desembre de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere, excepte els títols relatius a la tutela penal i judicial, que van entrar en vigor mesos després, el 29 de juny de 2005.

Valorar el resultat d'una llei no es pot fer fora del context en què s'aprova i cal que tingam en compte que aquesta i altres tímides reformes legislaades pel govern espanyol del PSOE i amb el vist i plau dels seus socis parlamentaris (EU, ERC...) han creat moltes més expectatives mediàtiques que resultats concrets.

Aquesta llei, molt celebrada per quasi tots i totes, s'anunciava com la solució contra les morts de dones a mans de les

seues parelles. A continuació destacarem algunes mesures que proposava per comentar-les més endavant.

1. En l'àmbit de la publicitat i els mitjans de comunicació es considerarà il·lícita la publicitat que utilitzi la imatge de la dona amb caràcter vexatori o discriminatori.
2. En l'àmbit sanitari es desenvoluparan programes de sensibilització i formació continuada del personal sanitari per tal de detectar les situacions de violència de gènere.
3. En l'àmbit social i assistencial la llei assegura a les dones víctimes de violència els drets a:
 - Informació i assessorament adequats a la seua situació personal.

- Dret a l'assistència social integral mitjançant centres d'informació, centres d'emergència i centres de recuperació integral. Concretament l'article 17, el qual considere un dels més importants de la Llei diu: «Totes les dones víctimes de violència de gènere, amb independència del seu origen, religió, o qualsevol altra condició o circumstància personal o social tenen garantits els drets reconeguts en aquesta Llei.» S'esmenta també que es garantirà la informació i l'atenció a les dones amb capacitats diferents amb els mitjans necessaris.
- Dret a rebre atenció psicològica i suport social.

- Dret a la formació i inserció laboral. S'establirà un programa específic d'ocupació per a dones víctimes que busquen feina.
- També els i les menors tindran dret a l'assistència social integral ja que són víctimes de la violència en tots els casos, ja siga perquè la reben directament o perquè en són testimonis directes.
- Dret a l'assistència jurídica gratuïta: «Les dones víctimes que acrediten insuficiència de recursos tenen dret a la defensa i representació gratuïta per Advocat i Procurador en tots els processos i procediments administratius que tinguen causa directa o indirecta en la violència patida», segons els termes establerts en la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta.
- Drets laborals i prestacions de la Seguretat Social com ara: reducció o reordenació de la jornada de treball, mobilitat geogràfica; canvi de centre de treball; suspensió de la relació laboral amb reserva de lloc de treball; extinció del contracte de treball amb dret a desocupació; les absències o faltes de puntualitat a la feina derivades de la violència de gènere es consideraren justificades; a les treballadores autònomes que hagen de suspendre la seua activitat se'ls suspendrà l'obligació de cotització durant un període de 6 mesos; les empreses que hagen de substituir a treballadores víctimes de violència tindran dret a una bonificació del 100 per 100 de les quotes a la Seguretat Social.
- Drets econòmics: tindran dret a rebre una prestació econòmica les víctimes que no tinguen rendes superiors en còmput mensual al 75% del Salari Mínim Interprofessional, exclosa la part proporcional de dues pagues extraordinàries i que a més tinguen especials dificultats per a trobar un treball per la seua edat, falta de preparació i/o circumstàncies socials.

L'import d'esta prestació s'abonarà en pagament únic i serà el següent, tenint en compte les circumstàncies: l'import equivalent a 6 mesos de subsidi per desocupació; l'import equivalent a 12 mesos de subsidi per desocupació si la víctima té un grau de minusvàlua en grau igual o superior al 33%; l'import equivalent a 18 mesos de subsidi per desocupació si la víctima té responsabilitats familiars; l'import equivalent a 24 mesos de

subsidi per desocupació si la víctima o algun familiar que hi conviu té reconeguda la minusvàlua en grau igual o superior al 33%

- Dret d'accés a la vivenda i residències públiques per a majors: les dones víctimes seran considerades col·lectius prioritaris en l'accés a vivendes protegides i residències públiques per a majors.
4. En l'àmbit **policial** la llei preveu que es crearan unitats especialitzades per atendre a les víctimes: SAM (Servei d'Atenció a la Dona de la policia), UPAP (Unitats de Prevenció, Assistència i Protecció de la policia), EMUME (Equips Dona i Menors de la Guàrdia Civil).
 5. En l'àmbit **judicial** es creen els Jutjats de Violència contra la Dona, que poden ser «exclusius» o «compatibles» (Real Decret 233/2005 de 4 de març pel qual es disposa la creació i constitució de jutjats de violència sobre la dona corresponent a la programació de l'any 2005). També es preveu la creació d'Unitats de Valoració Integral per als exàmens pericials de les lesions (formats per Treballadores Socials, Psicòlogues i metges forenses). Per la seva banda, els Col·legis d'Advocades tindran un Torn d'Ofici especialitzat en Violència de Gènere amb personal format en aquesta matèria.

La realitat un any després

Amb motiu del primer aniversari de la Llei Integral, Amnistia Internacional ha fet públic en juny de 2006 l'informe «**Més drets, els mateixos obstacles**». Est informe, que recomane llegir atentament, és fruit d'un treball rigorós d'estudi i entrevistes a un bon grapat de víctimes i de professionals expertes en la problemàtica d'arreu de l'Estat espanyol, i detalla una sèrie de punts en els quals la Llei no s'ha fet efectiva i cal millorar o corregir. Entre estos punts cal destacar els següents:

1. En l'àmbit **sanitari** la inversió prevista per a la formació del personal no arriba ni al 10% del conjunt de professionals de la medicina i la infermeria. A més, aquesta formació no es sol donar en horari laboral i sol ser voluntària. La detecció i la prevenció de la violència es fa impossible per manca de personal i per la sobrecàrrega de treball (saturació dels serveis d'urgències i dels serveis de salut mental, sols uns minuts per pacient en atenció primària...).
2. En l'àmbit de l'**atenció social** Amnistia Internacional recalca que els recursos per a l'atenció social i psicològica son

insuficients i estan desigualment repartits; existeixen restriccions d'accés als recursos de determinats col·lectius de dones com les dones amb toxicomanies, problemes de salut mental, discapacitades, etc.; no existeixen controls de qualitat de la gestió dels recursos des de la institució que n'és responsable.

3. Un altre punt negatiu és que per accedir a les ajudes que marca la llei cal tindre la «condició de víctima», que es demostra mitjançant l'ordre de protecció aprovada (Llei 27/2003 de 31 de juliol de 2003), quan resulta que en molts casos les ordres de protecció són denegades. Segons dades del Consell General del Poder Judicial espanyol, l'any 2005 s'han incoat 49.657 ordres de protecció de les quals el 77,3% s'han adoptat i el 22,7% del total s'han denegat.
4. En la major part de les anomenades «Comunitats Autònomes» no existeixen Centres de Recuperació Integral ni 3 casos d'acollida per província tal i com la Memòria Econòmica de la Llei Integral especificava que es faria a curt termini.
5. L'atenció als i les menors víctimes de violència encara no compta amb els recursos necessaris que marca la Llei, ni les professionals adequades.
6. No hi ha control de la qualitat dels recursos d'atenció a les dones per part de les institucions públiques competents que establisquen uns criteris mínims de qualitat, una qüestió fonamental si es té en compte que la major part dels recursos es troben a mans d'empreses privades.
7. Hi ha molts obstacles en l'accés a les ajudes econòmiques per part de les dones immigrants en situació administrativa irregular, amb la qual cosa s'impeideix que siguen beneficiaries dels drets

que la llei anomena per a totes les víctimes.

8. En l'àmbit policial Amnistia Internacional recomana que la formació especialitzada en violència de gènere siga obligatòria per a tots els membres dels cossos policials i no sols per a les unitats especialitzades, donat que també el personal destinat a aquestes unitats és insuficient.
9. A més parla dels efectes perniciosos que té la instrucció 14/2005 de la Secretaria d'Estat de Seguretat sobre actuació de dependències policials en relació amb dones estrangeres víctimes de violència domèstica o de gènere en situació administrativa irregular. La instrucció indica als agents que han de seguir el protocol d'actuació en matèria de violència de gènere però que, en cas que la víctima siga estrangera irregular, inicien les actuacions previstes que poden derivar en sanció administrativa o fins i tot un expedient d'expulsió.
10. En l'àmbit judicial assenyala que la celebració de judicis ràpids dificulta la recollida de proves d'anteriors agressions; que els Jutjats de Violència contra la Dona estan saturats quasi des del començament; que moltes dependències judicials segueixen sense tenir les condicions adequades per atendre les víctimes i separar-les dels seus agressors; que no es facilita la formació necessària per al personal.
11. La creació de les Unitats de Valoració Integral que la Llei comenta que cal posar en marxa en tots els Instituts de Medicina Legal encara no s'ha realitzat. Posa l'exemple que a València estos casos són valorats per l'Equip Tècnic genèric del Jutjat que ha d'atendre també tots els casos de menors i família.
12. A més, la Llei Integral recull mesures d'assistència integral per a les víctimes però no contempla el dret de la víctima a la reparació, entenent per reparació l'assegurament de mitjans efectius de rehabilitació, una compensació econòmica justa i adequada al dany patit i garanties de no repetició dels abusos.

Deficiències i contradiccions

En aquest moments, és evident que la Llei Integral no ha aturat la violència de gènere, especialment els femicidis. Des d'alguns sectors detractors de la Llei es comenta que açò demostra que no és efectiva, mentre que des d'altres es diu que la llei necessita un temps de rodatge i els resultats els veurem a llarg termini.

Tant la Llei Orgànica de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere, com la llei que posa en marxa l'Ordre de Protecció tenen aspectes positius que si s'aplicassen i comptassin amb els mitjans i la necessària voluntat política, suposarien un pas endavant en la lluita contra la violència de gènere, marcant unes pautes d'actuació per a víctimes i professionals que fins ara no existien.

Tanmateix la Llei Integral encara té moltes deficiències i contradiccions com ara:

- No es destinen les partides econòmiques necessàries per crear els recursos necessaris (sanitaris, socials, psicològics, judicials...), dotar-los del personal necessari i facilitar-los la formació adient.
- Per accedir als drets i ajudes que marca la Llei no només cal ser víctima de violència sinó també tenir la «condició acreditada de víctima», la qual cosa contribueix a la doble o triple victimització de la dona i deixa desprotegides aquelles víctimes que no poden acreditar-se.
- No es compleix l'article 17 de la Llei Integral i, per tant, no es garanteix la protecció dels drets humans de totes les dones. La Instrucció 14/2005 de la Secretaria d'Estat de Seguretat té uns efectes abominables sobre les dones en situació irregular, ja que les condemna a continuar patint la violència del seu agressor, o a patir la violència de l'Estat, que les expulsarà, o a patir la violència de l'últim recurs que tenen per a tirar endavant: la prostitució.
- Si realment preocupa l'atenció integral a aquestes dones, caldria començar per revisar la qualitat en l'atenció que proporcionen les empreses privades que gestionen els recursos d'atenció públics; o millor encara, caldria eliminar la mercantilització de la violència de gènere que es produeix quan els poders públics cedeixen la gestió dels recursos que paguem entre tots i totes a empreses privades amb ànim de lucre.

Però a banda de tot açò cal tindre clar que la violència de gènere no es soluciona només amb lleis, instruccions i mesures punitives. Cal anar més enllà i considerar el nivell macrosocial dels problemes en què estem immersos. Cal tenir una visió sistèmica de la realitat i entendre que els problemes no són només de les persones, sinó de les persones en un context determinat, que ha creat un sistema social concret: el patriarcat.

L'objecte de les intervencions contra la violència hauria de ser el de produir un canvi, però no pas un canvi que elimine

únicament el malestar actual i mantinga l'equilibri existent fins ara, sinó un canvi en profunditat, que modifique els esquemes del sistema i els transforme per a aconseguir-ne un de nou.

Serà necessari entendre la complexitat dels problemes, que hi ha una interrelació entre ells i que el seu origen no està en els factors individuals, que cal considerar sempre el context en què apareixen i es desenvolupen. Si sabem que el sistema social en què vivim crea i reproduïx desigualtats econòmiques, socials, ètniques, geogràfiques i de gènere, i que tot açò es reflecteix en contínues onades de violència (de gènere, contra les persones majors, violència a l'escola, violència de bandes juvenils, homofòbia, racisme, repressió, guerres...) tal vegada podem provar de modificar el context i crear els fonaments d'un nou sistema social.

Un nou sistema on no calga treballar tot el dia per a poder sobreviure i on es valore el temps d'oci i de relacions interpersonals; un sistema on la societat i no la videoconsola siga la que transmetesca valors positius als fills; un sistema on el nostre objectiu de vida no siga solament consumir i tindre la vida hipotecada per a tot (vivença, cotxe, vacances, televisió...).

Un sistema que ensenye als seus menors els valors del sacrifici i les recompenses no immediates, de la igualtat, el respecte pel medi i pels animals, el respecte pels qui són diferents; que fomenti les relacions humanes per damunt de la competitivitat i no cree frustració entre la gent jove si no eres el millor i el més violent.

Un sistema que no envie missatges contradictoris a la població; així, alhora que es sanciona l'excés de velocitat, s'idolatre els campions del volant. O que faça campanyes de prevenció de la violència mentre veiem com es bombardeja la població civil.

Un sistema que respecte les identitats nacionals, on estiguen assegurades les prestacions socials, sanitàries, educatives... de caràcter gratuït i universal i cap persona patisca necessitat; on no hi haja explotats ni explotadors, ni víctimes ni agressors.

En definitiva, només produint un canvi en el sistema capitalista que patim actualment i els seus elements (socials, polítics, econòmics, educatius, ecològics...) podem modificar els problemes que ens afecten i crear nous models de relacions segurament més igualitàries i menys violentes. Però les lleis, les campanyes de prevenció, els plans, projectes i «estatutets» canvien tan sols una part molt petita dels elements del sistema que irremediablement cal modificar en la seua totalitat per enderrocar les desigualtats de gènere, socials, nacionals i de classe.

Dona i família

Arran de la cinquena trobada de les famílies celebrada a la ciutat de València el propassat mes de juliol, a l'Assemblea de Dones de l'MDT ens sembla necessari reflexionar-hi per fer paleses algunes qüestions que considerem importants.

Tot i no ser el que volem tractar, per a començar, no podem deixar de remarcar que les institucions públiques finançassin un acte i una reunió d'una religió en concret en un Estat —l'Estat espanyol dins del qual ens trobem segregats i segregats— teòricament aconfessional. Les ciutadanes i els ciutadans dels Països Catalans, i més en concret de la ciutat de València, hem hagut de patir diverses «molèsties», l'increment de la presència policial i altres mesures de «seguretat», que han estat finançades amb els beneficis del nostre treball. Aquestes i altres qüestions ja les ha denunciades la Plataforma per la laïcitat, en la qual ha participat l'MDT.

Les declaracions fetes durant eixos dies deixen palès l'interès de l'església catòlica per continuar perpetuant el patriarcat, perpetuació perversa que ens transforma a les dones oprimides en dones opressores de les mateixes dones i, a la vegada, transmissores d'eixos valors, perquè les nostres filles i els nostres fills continuen la mateixa opressió que nosaltres patim.

Com a resultat de la trobada, tornen a reforçar que l'única família possible és la for-

mada per un home i una dona, mitjançant el matrimoni, i amb la finalitat de procrear. Aquesta afirmació, que no ens és nova, i que hauria de ser considerada totalment arcaica i retrògrada, du implícitament altres afirmacions que passem a comentar:

a) Rebuig a les famílies no tradicionals, com ara les monoparentals o les formades per persones del mateix sexe, alhora que es propugna un model de família indissoluble, amb el qual s'està intentant prohibir la separació/divorci de les parelles, qüestió que afecta majoritàriament la dona.

Tradicionalment, amb el matrimoni la dona ha tingut més a perdre que a guanyar. Quan es casen, la majoria de les dones viuen la cruesa d'un vessant del patriarcat: les tasques de la llar, les de la cura, no remunerades, recauen sobre elles i són impulsades des de la ideologia dominant des de ben xicotetes. La manca de remuneració econòmica i de reconeixement social d'aquestes tasques les buida de valor, amb la qual cosa es menysprea el treball de la dona a dins la llar. A això cal afegir la jornada laboral que fan les dones fora de la llar, la conseqüència immediata de la qual és la «doble» jornada laboral.

En el cas de les famílies formades per persones del mateix sexe, intenten deixar sense drets lesbianes i homosexuals. En un moment en què les per-

sones del mateix sexe es poden casar i lluiten per poder adoptar fills o filles, això representa un retrocés important. L'església les ignora, la qual cosa suposa que la societat va per un cantó i l'església per un altre.

Així mateix, hi ha dones que trien ser esposes però no mares. Aquestes dones tampoc poden acomplir els objectius de la família tal i com ells adoc-trinen i han reforçat en aquesta trobada, car la reproducció és el *Te Deum* on es fonamenta la continuïtat de la institució.

b) Si parlem de les famílies monoparentals, pretenen tancar una porta fins ara oberta per a algunes dones. Algunes dones decideixen ser mares però no esposes. Rebutjant aquestes famílies monoparentals, el que propugnen en realitat és prohibir aquesta tria personal i imposen un altre cop el patriarcat, la qual cosa retalla les llibertats personals de les dones.

c) A la trobada s'impulsa el paper submís, si no esclau, de la dona com a mare. Se li atorga en exclusivitat el paper de les tasques de cura i cria de les filles i fills, excloent-hi la coparticipació del pare. Amb això se la fa més dependent encara del seu marit.

Després del que acabem de dir, les treballadores i treballadors dels Països Catalans, i més en concret les treballadores, hem de continuar lluitant amb més força contra aquesta ideologia, que pugna per retornar a èpoques passades i retallar les llibertats i drets aconseguits fins ara per les dones, que tot i ser insuficients, permeten continuar avançant en la lluita antipatriarcal des d'una posició més avançada.

Les dones reivindicuem triar el nostre paper dins de les famílies, com a mares, esposes, companyes, treballadores, i fer-ho des d'una posició d'igualtat, no pas submissa.

Hem d'impulsar una altra manera d'entendre la família; hem de crear nous models de famílies que no servisquen per a fomentar el model patriarcal-burgès, nous models que aniran sorgint en la nova societat que estem construint. Per això, cal explicar i tractar de transmetre les concepcions antipatriarcal, nacionals i de classe també dins de les famílies. Sens dubte, aquestes estan a l'altre cantó dels sermons del Vaticà, que vol una dona de missa d'onze.

Galícia un any després de desplaçar Fraga

Una bona part del moviment popular que havia apostat cegament i oberta en la unilateral i limitada carta de l'electoralisme per a desplaçar el PP del govern autonòmic en juny de 2005, en l'actualitat o bé es troba satisfetament supeditat a la lògica institucional de les forces polítiques que conformen el bipartit -en una deriva de cooptació similar a la que van protagonitzar a escala estatal forces socials crítiques després de la victòria del PSOE el 1982-, o bé està desorientat, perplex, decebut i desmotivats pels curs dels esdeveniments. Obviament ambdues actituds antagòniques són negatives per a contribuir a articular en el nostre País la massa crítica qüestionadora de l'ordre social vigent.

Per comprendre algunes claus cognoscitives i comportaments dels moviments socials no podem menystenir el pes de les grans expectatives que grans sectors treballadors, juvenils, i en general de bona part dels i les activistes socials més actius del País, van dipositar en les inevitables reformes que s'anaven a produir a la Galícia emanada de la nova majoria aritmètica parlamentària *progressista* en la Xunta.

Però més d'un any després d'aquest «idíl·lic escenari» que va atrapar centenars d'honestes lluitadores i lluitadors que es van deixar seduir irracionalment per la satisfacció de superar 16 anys de *fraguisme*, la realitat va anar donant raó a la ferma posició que l'Esquerra Independentista representada per NÓS-Unidade Popular ve defensant des que Tourinho i Quintana van ocupar els seus gabinets. Més enllà de mecanicisms i supersticions la realitat ha deixat clar que el continuisme defineix amb precisió l'acció de govern que caracteritza els 13 mesos de govern *progressista* a la Comunitat Autònoma Gallega.

Un escenari continuista

Les forces revolucionàries mai no vam dipositar la més mínima confiança en un escenari institucional que, configurat per la sucursal autonòmica del PSOE en aliança amb el BNG, mantindria en la seva essència les polítiques socioeconòmiques practicades anteriorment per la dreta espanyola, perpetuant simultàniament i dialèctica els mecanismes de la dependència nacional que pateix Galícia pel capitalisme espanyol.

No podia ser d'una altra manera. La naturalesa d'ambdues forces polítiques i els interessos de classe que representen no podrien generar una situació qualitativament diferent de la que avui patim.

El PSOE representa bàsicament els interessos de la fracció liberal urbana de la burgesia espanyola, i a Galícia sempre ha estat un partit caracteritzat per la submissió als dictats de la cúpula de Ferraz. O sigui, un partit espanyolista i neoliberal amb grans dificultats per a adoptar l'epidèrmic vernís galleguista que defineix amplis contingents del PP.

El BNG accedeix a la Junta en una conjuntura caracteritzada bàsicament per dos factors: la plena supeditació a la lògica de la *II Restauració Borbònica* i en plena crisi interna provocada per la pèrdua del lideratge en la seva direcció i per la resistència dels sectors d'«esquerra» a la seva definitiva claudicació. L'actual BNG és a dia d'avui una força regionalista instal·lada en paràmetres de centre-dreta en els eixos medulars de bona part de la seva pràctica política. A la seva direcció li manquen esculpols, principis, i sense grans complexos han renunciat als objectius estratègics que van donar lloc a la seva creació l'any 1982: sobirania nacional i justícia social.

El PP encara s'està adaptant a la nova situació derivada de la pèrdua del poder autonòmic i el posterior canvi de lideratge després de la tornada de Fraga a Madrid. Ambdues tasques no són fàcils i necessiten temps i grans dosis de realisme per a poder digerir la derrota després de tres lustres consecutius de poder absolut. De fet, la meitat del període del nou govern autonòmic ha estat literalment *fora de joc*, centrat en la successió del vell feixista i part de les seves fraccions de suport per la renovada imatge i estil representat per Alberto N. Feijó.

Les tres forces polítiques amb representació institucional mantenen un respecte absolut pel quadre juridicopolític i aspiren només a reproduir el canvi de torn característic de la democràcia burgesa exercitant una acció de govern i d'oposició amb les necessitats imposades pels poders fàctics.

El frau estatutari

En aquest període les forces institucionals estaran centrades en el debat de la reforma de l'Estatut d'Autonomia vigent

exclusivament a la Comunitat Autònoma Gallega des de 1981, ja que no podem oblidar que una bona part del territori nacional (17,2%), que engloba 6,4% de la seva població, es troba sota administració asturiana i castellano-lleonesa, i, per tant, sense capacitat jurídica per a participar i incidir en el present i futur de Galícia.

Reformar l'actual Estatut és la prioritat del govern bipartit. Però per a realitzar qualsevol modificació necessita ineludiblement el suport del PP. Sense el suport de 2/3 parts dels i les diputades del *parlamentet* no és possible realitzar el més mínim canvi. D'entrada, això impossibilita i condiciona avançar en l'autogovern aplicant la lògica reformista. Sense el PP no es pot modificar ni una sola coma de l'actual Estatut. Però a aquestes limitacions insalvables hem d'afegir la manca de voluntat política per a canviar la relació de Galícia amb Espanya i exercitar el dret d'autodeterminació. Aquests objectius no estan presents a l'agenda de cap de les tres forces, que tan sols estan negociant vint-i-cinc anys més d'estabilitat i encaix de Galícia a Espanya. Descartant de partida un procés de reforma que permeti al conjunt del poble galleg decidir el seu futur, les elits polítiques i econòmiques tan sols pretenen perfeccionar la dependència gallega introduint lleugeres modificacions que possibilitin millorar la seva capacitat política de gestió dels recursos econòmics mitjançant l'augment de la capacitat fiscal, i aspirar a poder comptar amb representació a la UE. Allò que a dia d'avui estan negociant PP, PSOE i BNG és un frau que nega la sobirania de Galícia i el poble galleg com a subjecte de decisió. El projecte nacional espanyol sortirà reforçat d'aquest procés i Galícia més afeblida.

Així és que els possibles acords del procés tal i com està concebut, a diferència del de Catalunya, comptarà amb el ple suport de les Corts espanyoles, però també amb la indiferència del poble treballador, que el considera un exercici estèril que no millorarà les seves condicions de vida.

El debat terminològic sobre la definició nacional de Galícia que el regionalisme demagògicament empra és artificial i està mancat del més mínim interès, atès que no passa de ser una anècdota col·lateral útil per a alimentar i tensionar les bases socials del BNG i del PP, confondre els sectors més endarrerits de les masses, però que bàsica-

ment serveix per ocultar el tancament d'un pacte les conseqüències del qual són renunciar a construir la nació gallega.

La revolució tranquil·la

El vice-president de la Junta de Galícia, el regionalista Anjo Quintana, està emprant aquesta *enginyosa* formulació, expressió d'una inherent i irresoluble contradicció, per a definir la seva acció de govern. Però entre juny de 2005 i 2006 a Galícia no hi ha hagut més *revolució* que l'obscc increment salarial dels i les diputades i la substitució de centenars d'assessors i personal de confiança a l'administració autonòmica vinculada al PP per la gent del binomi PSOE-BNG.

La *tranquil·la revolució* ha significat sobretot un any perdut per a construir una nació gallega de l'esquerra. La retòrica dels dirigents autonòmics reconeix implícitament i explícita que no s'ha adoptat cap mesura de caràcter estratègic per a modificar el paper atribuït a Galícia per l'Estat espanyol. La Junta no ha aplicat ni la més tímida mesura per a superar l'empobriment progressiu de Galícia en el context estatal, ni per a pal·liar la realitat diària de la seva classe treballadora, que continua patint les taxes d'atur, baixos salaris, precarietat i sinistralitat laboral, emigració, pobresa i exclusió social més elevades de l'Estat espanyol i de la meitat occidental de la Unió Europea. Tampoc no s'adoptaran les mesures de xoc per a evitar la uniformització cultural i lingüística que l'imperialisme espanyol pretén implementar. Les condicions de vida de la classe treballadora aquest any no milloraran, com tampoc ho ha fet la dramàtica situació de la nostra llengua i cultura nacional amenaçada per la imposició de l'espanyol. No podria ser altrament, ja que un dels principals agents espanyolitzadors és el soci hegemònic del govern autonòmic.

La crisi nacional que està travessant Galícia a causa de la major onada incendiària que ha arrasat en una setmana més de 100 mil hectàrees de bosc -bàsicament en el vessant subatlàntic, al costat de les grans vies de comunicació i en les proximitats de les grans ciutats-, expressa sense edulco-

rants les nefastes conseqüències de la política continuista que condueix inexorablement el País i les seves majories socials cap a l'abisme. Les causes estructurals dels incendis -traumàtica destrucció del sector primari, imposició d'un model forestal al servei exclusiu de la indústria paperera i de la fusta, caòtic «ordre» territorial i urbanístic- i les immediates i conjunturals en perpetuar la mateixa política del PP en la prevenció i extinció d'aquesta plaga, són un mirall perfecte del que significa per a Galícia continuar confiant en les forces tradicionals del règim i en aquelles que s'adaptaran a les regles imposades per Madrid.

L'assossegada urgència d'articular la resistència

Encara que, tal i com ja vam manifestar, l'Esquerra Independentista mai no diposita expectatives en el govern bipartit, a principis d'octubre de l'any passat NÓS-UP va presentar al govern autonòmic una completa «Taula reivindicativa de mínims», configurada per *444 mesures concretes per a una política nacional i d'esquerres*, dels més diversos àmbits (salut, ensenyament, habitatge, cultura, esport, transport, medi ambient, dona, joventut, etc.), de les quals el 90% són aplicables en l'actual quadre neoliberal de dependència nacional. La resposta de les noves autoritats va ser el silenci.

Tanmateix, no fariem una anàlisi rigorosa sense abordar la situació del moviment popular, bàsicament de les seves expressions més combatives. En l'actualitat Galícia està mancada d'una força sociopolítica amb el suport de les masses que representi els interessos de la classe treballadora i dels estrats populars.

L'Esquerra Independentista encara no ha obtingut el suport i desenvolupament necessari per a deixar de ser una força marginal i convertir-se en un moviment minoritari.

Aquesta manca de referencialitat provoca que la immensa majoria de les lluites de masses o bé acabin en derrotes immediates en estar dirigides per les diverses variants del reformisme, ser expressió de l'esponenteïtat, o bé, com que no compten amb una direcció obrera, provoquin l'extensió

de la frustració col·lectiva i de les idees individualistes i derrotistes promogudes per l'abassegador aparell ideològic de la burgesia, però també que s'enquistin visions localistes i sectorials de les necessàries reivindicacions concretes tot perdent l'imprescindible visió global i integradora que confereix el moviment d'alliberament nacional i social de gènere.

La dura i combativa vaga protagonitzada pel proletariat metal·lúrgic del sud del País a principis de maig d'aquest any expressa la greu situació de les condicions de vida de les masses treballadores, però també la urgent necessitat de dotar-se d'una organització obrera que defensi insubornablement els seu legítims interessos.

L'Esquerra Independentista articulada al voltant de NÓS-UP en general, i els i les comunistes en particular, considerem que a dia d'avui és imprescindible traçar sense ambigüitats una línia de demarcació clara entre l'espai socialista i sobiranista que cal continuar construint a partir de la pluralitat i l'autonomisme. Aquesta premissa és un principi indiscutible sense el qual no existeix la més mínima possibilitat d'avançar en l'acumulació de forces antisistèmiques sobre un programa autodeterminista i d'esquerra.

Els avenços i retrocessos que s'han produït en els darrers anys han servit per a acumular experiència mitjançant l'assaig de vies que la realitat ha constatat inviables per les peculiaritats característiques de la composició i trajectòria dels subjectes transformadors existents en la formació social gallega. Per això avui i ara els reptes i tasques són aixecar un espai ampli i plural en el qual el conjunt de les forces i sectors de l'esquerra autodeterminista hi podem confluïr sobre reivindicacions concretes per a dotar a mitjà termini la classe treballadora, la joventut i les dones d'aquesta eina d'autodefensa imprescindible per a fer front les agressions del capitalisme neoliberal i de l'imperialisme espanyol. Aquí hem d'estar sense exclusions tots aquells subjectes que confiem en la immensa força de la unitat obrera i popular.

CARLOS MORAIS

Secretari General de Primeira Linha

HAN ESCRIT EN AQUEST NÚMERO

- Carles Castellanos
- Encarna Canet
- Assembla de Dones de l'MDT
- Carlos Morais

LA VEU

La Veu del Moviment de Defensa de la Terra es fa responsable de l'opinió de tots els articles signats

Pren partit per la independència, el socialisme i l'alliberament de gènere dels Països Catalans

info@mdt.cat - <http://www.mdt.cat>